

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 129/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. H. S., bytom B., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, H. P., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na právnu pomoc upraveného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 30/98, za účasti Okresného súdu Bratislava III, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. H. S. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2002 doručená sťažnosť MUDr. H. S., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, H. P., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na právnu pomoc upraveného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

ku ktorému malo dôjsť právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III z 25. apríla 2001 vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 30/98 o osvedčení sa v skúšobnej dobe.

Zo sťažnosti, ako aj z pripojených príloh vyplýva, že označeným rozhodnutím bol sťažovateľovi premenený trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III vydaným pod vyššie uvedenou spisovou značkou 20. apríla 1998 v trvaní jedného roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka nepodmienečne.

Sťažovateľ namietal, že na verejnom zasadnutí konanom 25. apríla 2001 odmietla zákonná sudkyňa jeho opakované žiadosti o odročenie tohto verejného zasadnutia z dôvodu, aby si mohol zvoliť obhajcu, konštatujúc, že obhajoba nie je potrebná, a uznesením rozhodla o premene podmieneného trestu na trest nepodmienečný tak, ako je vyššie uvedené. Krajský súd v Bratislave 21. augusta 2001 uznesením sp. zn. 5 To 93/01 zamietol sťažnosť proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa ako nedôvodnú stotožňujúc sa s právnym názorom prvostupňového súdu, že v tomto konaní nemusel mať obhajcu. Rovnaký názor zaujala aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona v tejto veci ako nedôvodný odložila.

Sťažovateľ zastáva názor, že v uvedenom súdnom konaní o osvedčení sa v skúšobnej dobe mal právo na obhajcu a toto právo mu bolo odňaté. Poukazuje pritom na čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, a to hlavu I čl. 6 bod 3 písm. b) a c), kde sa výslovne uvádza, že občan má právo na primeraný čas a možnosti prípravy obhajoby a na voľbu obhajcu. Z týchto dôvodov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na predbežnom prerokovaní rozhodol, že právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2 T 30/98 z 25. apríla 2001 bolo porušené jeho základné právo na právnu pomoc upravené v čl. 47 ods. 2 ústavy, zároveň aby citované rozhodnutie zrušil a uložil označenému súdu, aby konal a obnovil stav pred porušením práva.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

III.

Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III, ktoré malo porušiť základné práva sťažovateľa, bolo vynesené 25. apríla 2001 a o sťažnosti, ktorú proti nemu sťažovateľ podal, rozhodol Krajský súd v Bratislave 21. augusta 2001. Týmto dňom sa stalo rozhodnutie právoplatným a vykonateľným [§ 140 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku].

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia

sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 29. máj 2002, je možné uzavrieť, že lehota ustanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť, a to aj v prípade, ak by sa táto lehota počítala od účinnosti zákona č. 124/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, t. j. od 20. marca 2002.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť navrhovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.